

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 776/2015-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. decembra 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Kusom, Advokátska kancelária, Námestie osloboditeľov 1001/10, Michalovce, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Sžo 16/2013 a jeho rozsudkom z 26. februára 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. júna 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len

„sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Sžo 16/2013 a jeho rozsudkom z 24. novembra 2011 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

V sťažnosti sťažovateľ uviedol najmä, že 22. októbra 2009 utrpel počas výkonu služby policajta úraz. Vzhľadom na následky poškodenia zdravia po úraze bol 14. septembra 2010 rozhodnutím Lekárskej komisie ministerstva vnútra zaradený do zdravotnej klasifikácie „C“ – spôsobilý na výkon štátnej služby policajta s obmedzením na 24 mesiacov. Lekárska komisia týmto rozhodnutím tiež stanovila, že poškodenie zdravia je v súvislosti s výkonom štátnej služby policajta a určila mu obmedzenie výkonu štátnej služby. Po skoro ročnej dočasnej neschopnosti na výkon štátnej služby 4. októbra 2010 opäť nastúpil do výkonu služby na pôvodnú funkciu. Do konca roka 2010, teda 3 mesiace, sťažovateľ vykonával obdobný výkon služby ako pred služobným úrazom, na pôvodnom mieste a funkcii, v nerovnomerne rozvrhnutom čase služby, teda v 12-hodinových zmenách. Od 1. januára 2011 bol nadriadeným bez akéhokoľvek uvedenia dôvodu zaradený v pláne služieb na 8-hodinové služby s rovnomerne rozvrhnutým časom služby.

Personálnym rozkazom zo 17. marca 2011 mu bol 1. februára 2011 odňatý príplatok za nerovnomernosť času služby vo výške 100 € mesačne.

Sťažovateľ podal voči personálnemu rozkazu odvolanie. Odvolací orgán rozhodnutím č. p.: SLV-PS-PK-86/2011 z 20. júna 2011 odvolanie zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil.

Odvolací orgán sa vo svojom rozhodnutí nevysporiadal s dôvodmi a námietkami, ktoré žalobca uviedol do odvolania, vôbec ich nebral na vedomie, iba si osvojil právne názory a závery správneho orgánu na prvom stupni. Jeho tvrdenia a vyhodnotenia dôkazov prevzal do svojho rozhodnutia.

Sťažovateľ ďalej uviedol:

«Odvolaací orgán sa v závere rozhodnutia iba obmedzil na konštatovanie, že preskúmaním predmetnej veci v rámci odvolacieho konania nebolo zistené porušenie právnych predpisov, aj keď sám priznáva, citujem: „K uvedenému je potrebné poznamenať, že podľa § 35 ods. 1 zák. č. 73/1998 Z. z., sa policajt v služobnom pomere prevedie na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby, a ak to nie je možné, preloží sa na inú funkciu do iného miesta výkonu štátnej služby alebo do iného služobného úradu, ak nemôže naďalej vykonávať doterajšiu funkciu, pretože podľa rozhodnutia lekárskej komisie dlhodobo stratil zdravotnú spôsobilosť na výkon doterajšej funkcie.“

Z uvedeného je nepochybné, že ide o kogentné ustanovenie zákona, čiže ak žalobca (sťažovateľ) stratil zdravotnú spôsobilosť na výkon doterajšej funkcie, tak povinnosťou nadriadeného bolo preložiť ho na inú funkciu a nie mu odobrať príplatok za nerovnomernosť času služby...

Napriek uvedenému, odvolací orgán odvolanie zamietol a napadnuté rozhodnutie prvostupňového orgánu potvrdil.

Keďže sťažovateľ považoval tento postup a rozhodnutia správnych orgánov za nezákonné, podal prostredníctvom právneho zástupcu žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného.

Zo žalobného návrhu je zrejme, že sťažovateľ sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 20 júna 2011, ktorým došlo k potvrdeniu personálneho rozkazu riaditeľa [REDACTED] č. 99 zo dňa 17.03. 2011, ktorým mu bol odňatý príplatok za nerovnomernosť času služby vo výške 100,- € mesačne.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 16. apríla 2013 vyhovel žalobe a zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie...

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný odvolanie...

NS SR v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uvádza, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§ 247 a nasl. OSP) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.

Ďalej NS SR uvádza, že zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (250i ods. 3 OSP).

Práve v tejto časti sa NS SR dostáva do vlastných rozporov, keď na jednej strane tvrdí, že súd musí skúmať aj postup, ktorý predchádzal vydaniu rozhodnutia a na strane druhej sa takýmto postupom vôbec nezaoberá.

Celé odôvodnenie napadnutého rozhodnutia NS SR, ktorým zamietol žalobu spočíva len v tom, že žalobca v období výkonu štátnej služby policajta, február 2011 a marec 2011, mal rozvrhnutý základný čas služby rovnomerne počas celého kalendárneho mesiaca a tak nespĺňal zákonnú podmienku pre priznanie príspevku za nerovnomernosť času služby. Z toho vyplýva, že sa jedná o obdobie dvoch mesiacov, ale tento stav pretrváva dodnes. Táto skutočnosť vychádza z nedostatočného zistenia skutkového stavu.

Ak by odvolací súd riadne preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie ktoré mu predchádzalo, dospel by jednoznačne k názoru, že správny orgán si nežadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, že nezistil vo veci skutočný stav, že nekonal v súčinnosti s účastníkmi konania, a že rozhodnutie bolo vydané v rozpore so zákonmi a inými právnymi predpismi, pričom v ňom absentovali zákonom predpísané náležitosti, teda že rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v rozpore s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.

NS SR prehliadol aj porušenie kogentných ustanovení zákona č 73/1998 Z. z. na ktoré poukazoval žalobca a rozhodol len na základe dôkazov a vyjadrení žalovaného.

Z obsahu napadnutého rozsudku je zrejme a preukázané, že NS SR sa v odôvodnení rozsudku nijako logicky nevysporiadal s námietkami žalobcu (sťažovateľa). Možno konštatovať, že napadnutý rozsudok vykazuje vysoký stupeň arbitrárnosti.

Napadnutý rozsudok nie je odôvodnený tak, ako to má na mysli ust. § 157 ods. 2 O.s.p.. V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo

nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Takéto hodnotenie dôkazov a následne odôvodnenie rozhodnutia je arbitrárne a ústavne neakceptovateľné.

Nedostatočným odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom a bolo porušené právo na súdnu ochranu.

Napadnutý rozsudok považujem za nepreskúmatel'ný...

Napadnutým rozsudkom došlo k porušeniu čl. 152 ods. 4 Ústavy, podľa ktorého výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou...

Napadnutým rozsudkom došlo k porušeniu ústavného práva, na súdnu a inú právnu ochranu, garantovaného v čl. 46 ods. 1 Ústavy. Podľa cit. čl. každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Z čl. 6 Dohovoru vyplýva, že každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokolvek trestného obvinenia proti nemu.

Všetky hore uvedené ustanovenia zakotvujú právo na spravodlivý proces.

Vzhľadom na hore uvedené možno ustáliť, že NS SR nepostupoval v danej veci v súlade s hore cit. ustanoveniami a tak porušil právo sťažovateľa na súdnu ochranu na nezávislom a nestrannom súde a tým aj právo na spravodlivý proces.»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namieta porušenie svojich práv postupom najvyššieho súdu a jeho rozsudkom sp. zn. 7 Sžo 16/2013 z 26. februára 2015, ktorým ako odvolací súd preskúmaval rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 S 241/2011-75 zo 16. apríla 2013.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť vôbec k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej podstaty. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha

interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možno uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Najvyšší súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol najmä:

«... Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl. OSP) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj procesnoprávnymi predpismi.

Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúmal aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ktorými žalobca namieta zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie

nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 OSP).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP).

Podľa § 65 ods. 4 zákona o štátnej službe o nerovnomerné rozvrhnutie základného času služby v týždni ide vtedy, ak je základný čas služby rozvrhnutý nerovnomerne na jednotlivé týždne tak, že v niektorých týždňoch je kratší, v iných dlhší než určený základný čas služby v týždni, ale v rámci príslušného obdobia, spravidla štvortýždenného, najdlhšie ročného, sa jeho priemerná dĺžka rovná dĺžke základného času služby v týždni.

Podľa § 84 ods. 1 písm. m) zákona o štátnej službe policajtovi v stálej štátnej službe, okrem príslušníka Policajného zboru v stálej štátnej službe, za výkon štátnej služby patrí služobný príjem, ktorý tvoria tieto zložky: - príplatok za nerovnomernosť času služby.

Podľa § 97 ods. 1 zákona o štátnej službe policajtovi, ktorý má základný čas služby v týždni rozvrhnutý nerovnomerne počas celého kalendárneho mesiaca a charakter štátnej služby vyžaduje jej výkon v nepretržitých zmenách, patrí príplatok do výšky 100 € mesačne.

Podľa § 97 ods. 2 zákona o štátnej službe minister môže určiť, ktorému ďalšiemu policajtovi so základným časom služby v týždni rozvrhnutým nerovnomerne počas celého kalendárneho mesiaca patrí príplatok do výšky 100 € mesačne.

Podľa § 97 ods. 3 zákona o štátnej službe policajtovi, ktorý nemá priznaný príplatok podľa odseku 1 alebo 2 a charakter jeho služobnej činnosti si vyžaduje výkon štátnej služby v noci a v dňoch služobného pokoja, sa príplatok prizná podľa počtu skutočne odslúžených hodín v noci a v dňoch služobného pokoja vo výške určenej ministrom, najviac však do výšky 100 € mesačne.

Z uvedených ustanovení vyplýva, že príplatok za nerovnomernosť času služby je zložkou služobného príjmu policajta. Tento príplatok patrí policajtovi, ak jeho čas služby v týždni počas celého kalendárneho mesiaca je rozvrhnutý nerovnomerne. To znamená, že ak nie sú splnené zákonné podmienky pre priznanie príplatku podľa § 97 zákona o štátnej službe, policajtovi príplatok nepatrí.

Z obsahu administratívneho spisu odvolací súd zistil, že žalobcovi bol priznaný príplatok za nerovnomernosť času služby podľa § 97 zákona o štátnej službe dňom 1. marca 2008 personálnym rozkazom zo 17. marca 2008 číslo 567. Rozhodnutím zo 14. septembra

2010 č. SRLZ-OZ-2010/001772-00 Lekárska komisia MV SR určila žalobcovi zdravotnú klasifikáciu „C“ - spôsobilý na výkon štátnej služby policajta s obmedzením na 24 mesiacov. Súčasne mu určila potrebné obmedzenia výkonu štátnej služby a to prácu bez nadmernej fyzickej záťaže, nezaťažovať dolné končatiny, prácu prevažne administratívneho charakteru, oslobodenie od previerok telesnej zdatnosti, okrem streliieb. Tiež stanovila, že poškodenie zdravia žalobcu je v súvislosti s výkonom štátnej služby policajta.

Bolo nepochybné, že žalobca v období výkonu štátnej služby policajta, február 2011 a marec 2011, mal rozvrhnutý základný čas služby rovnomerne počas celého kalendárneho mesiaca. Za uvedené obdobie nespĺňal zákonnú podmienku pre priznanie príspevku za nerovnomernosť času služby ako zložku služobného príjmu.

Podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný rozhodol zákonne, ak žalobcovi odňal príspevok za nerovnomernosť času za obdobie, počas ktorého jeho základný čas služby bol rozvrhnutý rovnomerne počas celého kalendárneho mesiaca, lebo za toto obdobie podľa § 97 ods. 1 zákona o štátnej službe žalobcovi uvedený príspevok nepatrilo.

Pretože predmetom prieskumu bolo rozhodnutie správneho orgánu o odňatí príspevku za nerovnomernosť rozvrhnutého času výkonu služby, súd bol povinný sa zaoberať len tým, či rozhodnutie ako aj postup správneho orgánu v súvislosti s odňatím príspevku bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj procesnoprávnymi predpismi. Bolo nepochybné, že v období, za ktoré žalovaný odňal žalobcovi príplatok za nerovnomernosť času služby, žalobca naďalej vykonával štátnu službu v doterajšej funkcii, tzn. nestratil spôsobilosť na výkon doterajšej funkcii, iba z dôvodu jeho zdravotného stavu v zmysle rozhodnutia lekárskej komisie nemohol túto službu vykonávať s nerovnomernom čase služby. Preto posudzovanie aplikácie § 35 ods. 1 písm. b/ zákona o štátnej službe vo vzťahu k osobe žalobcu, ktoré bolo dôvodom pre zrušenie preskúmaného rozhodnutia súdom prvého stupňa, odvolací súd nepokladal za vecne správne. Na takéto posudzovanie nebol daný právny podklad.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe vyššie uvedeného dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného bolo vydané v súlade so zákonom o štátnej službe, svoje rozhodnutie odôvodnil racionálnym zhodnotením skutkového stavu a v rámci žalobou napadnutého odvolacieho správneho konania sa riadne vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu. Z uvedeného dôvodu bolo potrebné rozsudok krajského

súdu podľa § 250ja ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 a s § 220 OSP zmeniť a žalobu v zmysle § 250j ods. 1 OSP zamietnuť ako podanú bez právneho dôvodu...»

Ústavný súd sa nestotožňuje s tvrdením sťažovateľa, že napadnutý rozsudok nie je odôvodnený tak, ako to má na mysli ustanovenie § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia „*V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.*“.

Uznesenie najvyššieho súdu všetky uvedené náležitosti obsahuje. Najvyšší súd dostatočným a presvedčivým spôsobom vysvetľuje dôvody, pre ktoré zmenil rozsudok krajského súdu č. k. 3 S 241/2011-75 zo 16. apríla 2013 tak, že žalobu sťažovateľa zamietol. Vychádzal z podrobného prieskumu rozhodnutia krajského súdu z hľadiska aplikácie hmotnoprávných a procesnoprávných predpisov, najmä z hľadiska súladnosti ním aplikovaného ustanovenia § 35 ods. 1 písm. b) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov pri rozhodovaní o nároku sťažovateľa, pričom dospel k záveru, že krajský súd nepostupoval pri aplikácii tohto predpisu správne. Namietané rozhodnutie preto ústavný súd nepovažuje za arbitrárne ani nedostatočne odôvodnené. Ústavný súd preto nemá právny základ na to, aby zasiahol do záverov najvyššieho súdu. Skutočnosť, že sťažovateľ má odlišný názor, nemôže sama osebe znamenať porušenie ním označených práv podľa ústavy a dohovoru.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. decembra 2015